

(reportáž z části festivalu Tóny Chodovské tvrze)

Počet obyvatel pražského sídliště Jižní město je srovnatelný s krajským městem. Panelová sídliště sice v sedmdesátých letech minulého století pomohla řešit vleklý bytový problém, ale bohužel to poslední, na co bylo pamatováno, bylo kulturní zázemí těchto panelových nocleháren. Proto je vítána každá akce, která do těchto míst vnese kousek radosti z hezkého kulturního zážitku. Mezi takové zážitky patří i akce houslového virtuóza **Jaroslava Svěceného** s názvem

Tóny Chodovské tvrze

. V letošním více než horkém červenci se v krásném prostředí Chodovské tvrze, jejíž původ sahá až do 13. století, setkala řada vzájemně nesouvislých hudebních žánrů.

Měl jsem to potěšení být na dvou hudebních večerech. Dne 21. 7. 2010 v plném atriu tvrze zněl koncert kapely **Cimbál Classic**. Cimbál Classic slaví letos svou „dospělost“, protože jej kapelník, cimbalista a zpěvák

Dalibor Štrunc založil před 18

lety. Dnes vedle Dalibora Štrunce na jevišti stojí jeho manželka

Kateřina,

houslistka a zpěvačka, violistka a zpěvačka

Kateřina Kovaříková

a klarinetista

Rastislav Koždoň

. V Chodovské tvrzi měl premiéru nový kontrabasista a hráč na basovou kytaru

Marek Švestka

, student JAMU. Cimbál Classic není ani módní styl etno, ani pověstný „folklóreček s bicíma“.

Kapela hraje, jednoduše řečeno, nádhernou hudbu hranou s vysokou profesionalitou, aniž by za uplynulých 18 let vymizela radost z hraní a zpívání, a zůstal jen chladný pocit typu „tak jsme konečně dohráli - nashledanou, jdeme si pro penízky.“ Textařina, krom textů kapelníka, je

převážně dílem jihočeské básnířky

Aleny Binterové

a bohužel již nežijící textařské brněnské legendy Josefa Prudila. Jaroslav Svěcený pouze nevymyslel festival, ale s každým účinkujícím si zahraje. Ten večer to nebylo jiné. V úvodu Jaroslav Svěcený doprovodil kapelu v rumunské lidové

Sirbě

a v závěru zahrál jen s Cimbálem vyzkoušenou klasiku –

Adaggio

od Benedetta Marcella či

Air

od J. S. Bacha a úplně nakonec

Somewhere

od Leonarda Bernsteina z

West Side Story.

Cimbál Classic nemohl nehrát své časem prověřené skladby, jako například úplně první

Koníčky moje

, psané pro děti, mrazení v zádech působící

Vrávorám,

zhudebněnou

Ukolébavku

Jaroslava Seiferta, nebo

Čichám člověčinu

jako milou vzpomínku na pejska Balíka. Nechyběly ani skladby z poslední desky

Malý kousek nad zemí

. Pod červencovou oblohou nehrozícím deštěm a blesky se vůbec nechtělo domů.

Ve čtvrtek 22. 7. 2010 pozval Jaroslav Svěcený na jeviště dva zdánlivě nesourodé žánry.

Původně měl vystoupit chlapecký soubor Vrabčáci z Jablonce nad Nisou, ale byl nahrazen

pardubickým chlapecko-mužským sborem **Bonifantes**, vedeným mladým dirigentem **Janem**

Míškem

Již první sbor

Gloria

od slavného britského skladatele Johna Ruttera přesvědčil diváky o kvalitách souboru. První řada souboru byla obsazena nejmladšími členy v červených vestách a z výrazu jejich tváří bylo patrné, s jakým nasazením a vervou děti zpívají. Zadní řady obsadili starší členové sboru v černých vestách. Občas byl zpěv doplněn klávesami a v cyklu úprav romských písní Harryho (občas i Karla) Macourka s názvem

Čhajori Romani

, byla na jevišti ještě kytara a housle. Jaroslav Svěcený vypomohl houslemi ve skladbě Zdeňka Lukáše

Jaro se otevírá.

Zněly i nádherné úpravy moravských písní s názvem

Na Slovácku

od dirigenta sboru Moravští učitelé Oldřicha Halmy, či část

Moravských dvojzpěvů

Antonína Dvořáka. Jako milý bonbónek si pan dirigent zazpíval o tom, jak se loká, tahleta božská Kolaloka, přičemž původ písně snad není třeba představovat. Je známo, že „úzkým profilem“ pěveckých sborů jsou chlapci. Jan Míšek je ten, který tento fakt od roku 1999, kdy Bonifantes založil, úspěšně vyvrací.

Po přestávce jeviště obsadila kapela **Blue Effect**. Kapela vznikla před 42 lety a v roce jejího založení vystřídal kytaristu Jiřího „Ťopa“ Netopila

Radim Hladík

z Matadors

Historie Blue Effectu by vydala na krátký román, ale důležité je, že v roce 2004 se kapela znovu narodila. Vedle „pamětníka“ Radima Hladíka došlo k prudkému omlazení. Zpěvu a kytary se ujal

Honza Křížek

(Walk Chock Ice), bicích

Václav Zima

(předtím spousta kapel, například – 123 minut či Oboroh) a basové kytary

Vojtěch Říha

. Tak došlo k zajímavé fúzi historického repertoáru Blue Effectu, ale i jiných kapel, například Flamenga a nové tvorby, zejména tvorby Honzy Křížka. Vše podtrženo a nesené k nebesům neskutečně hbitými prsty Radima Hladíka, kterého ani na chvíli neopouští jeho milý úsměv.

Na úvod zněla skladba *Blue Effect Street* a poté legendární titulní skladba z alba Flamenga **Kuře v hodinkách**

. Jaroslav Svěcený, který stál kousek ode mne a se zdviženými prsty skandoval do zpěvu Honzy Křížka „Hej, hej!“, vzal do ruky housle v úpravě lidové písně

Ej, padá padá rosenka

, původně zpívané Oldřichem Veselým. Honza Křížek ji zpíval neméně dobře, ostatně jako

všechny ostatní skladby. Je potěšitelné, že po letní šňůře, kterou má kapela za sebou, je ze všech hráčů stále cítit radost letící do publika. Publikum namlsané perfektním výkonem Bonifantes se změnilo ve skandující rockové publikum. Takový večer přesvědčí o tom, že „Všechno je hudba“, jak zpíval Cimbál Classic na počest pana Leoše Janáčka. Všechna tlachání o tom, co se hodí a nehodí na festival, který je tím „pravým“, jsou náhle malá a naprosto zbytečná. Samozřejmě nechyběl ani

Sluneční hrob

s přidaným závěrem kapely, když skladba zněla ještě jednou zpívaná snad všemi diváky. Znělo i

Stále dál

, opět z legendárního Kuřete v hodinkách, oblíbená

Rejdit

od Honzy Křížka, či novinka

Má hra.

Ve vzduchu byla další červencová noc, vítr věstil déšť, který naštěstí ještě nepřišel a skončil další krásný večer festivalu, v němž se velké pražské sídliště aspoň na chvíli změnilo na místo plné pohody.